

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Szpitalowi Specjalistycznemu "(...)" w W. Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Szpital Specjalistyczny „(...)” w W. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w W., powołał się na nieważność postępowania spowodowaną pozbawieniem możliwości obrony (art. 379 pkt 5 w związku z art. 286 k.p.c.). Przyczyną pozbawienia możliwości obrony było w ocenie skarżącego oddalenie przez Sąd Apelacyjny wniosku skarżącego o przeprowadzenie telekonferencji z biegłymi lub o sporządzenie opinii uzupełniającej przez biegłych, którzy wykonali opinię w postępowaniu apelacyjnym, ze względu na odmienne ustalenia tej opinii w zestawieniu z opiniami sporządzonymi w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji i wewnętrzną sprzeczność opinii.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się, że pozbawienie możliwości obrony w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wtedy, gdy z powodu uchybień procesowych sądu strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Chodzi zatem o sytuację, w której w następstwie naruszenia konkretnych przepisów prawa doszło do pozbawienia możliwości aktywnego uczestnictwa w postępowaniu w stopniu uzasadniającym przyjęcie, że strona została pozbawiona prawa do wysłuchania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., III CK 226/02, niepubl., z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 468/08, niepubl., i z dnia 12 stycznia 2010 r., III CSK 87/09, niepubl.).

Lakoniczne motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalały przyjąć, by sytuacja taka miała miejsce w toku postępowania apelacyjnego w sprawie, w której złożono skargę kasacyjną.

Z materiału sprawy wynikało, że w toku postępowania przed Sądem Okręgowym przeprowadzono szerokie postępowania dowodowe, obejmujące m.in. dowody z opinii biegłego specjalisty położnictwa i perinatologii (Katedra i Klinika Położnictwa i Perinatologii Uniwersytetu Medycznego w [...]), neonatologa, neurologa i zespołu biegłych Pracowni Ekspertyz Sądowo-Lekarskich Katedry Medycyny Sądowej Uniwersytetu (...). Sąd Apelacyjny, mając na względzie sprzeczności między opiniami i brak dokumentacji medycznej niezbędnej do oceny procesu diagnostycznego i leczniczego, uznał za konieczne uzupełnienie ustaleń faktycznych. Dopuścił w związku z tym dowód z opinii zespołu biegłych z zakresu perinatologii oraz ginekologii i położnictwa z Uniwersytetu Medycznego w (...). Oceniając wszystkie wydane w sprawie opinie i konfrontując ze sobą ich treść, Sąd Apelacyjny oparł rozstrzygnięcie na opinii zespołu biegłych sporządzonej w postępowaniu apelacyjnym. Uznał na tej podstawie za wykazaną odpowiedzialność pozwanego w związku z niewłaściwym nadzorem nad przebiegiem porodu, niezasadnym podaniem oksytocyny i zaniechaniem wcześniejszego ukończenia ciąży cesarskim cięciem.

Oddalenia wniosku skarżącego o przeprowadzenie telekonferencji z udziałem biegłych sporządzających opinię przed Sądem Apelacyjnym i o zasięgnięcie opinii uzupełniającej nie można w tym stanie rzeczy utożsamiać z pozbawieniem skarżącego możliwości obrony w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Należało zauważyć, że skarżący nie był pozbawiony możliwości wyrażenia stanowiska względem wszystkich sporządzonych w sprawie opinii biegłych i z możliwości tej skorzystał. Również w pozostałym zakresie skarżący aktywnie uczestniczył w postępowaniu apelacyjnym. Z drugiej strony, dostrzec trzeba, że przepis art. 286 k.p.c. przyznaje sądom *meriti* określony zakres swobody w zakresie żądania ustnego lub pisemnego uzupełnienia opinii biegłego, względnie sporządzenia opinii dodatkowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., II CSK 21/18, niepubl.). W przepisie tym ustawodawca nieprzypadkowo posłużył się określeniem „sąd może”, podkreślając, że skorzystanie z tej kompetencji zależy od uznania sądu.

Niezależnie od tego, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że oddalenie wniosku skarżącego wynikało stąd, że zarzuty

skarżącego wobec opinii zespołu biegłych nie podważały jej zasadniczej konkluzji co do interpretacji zapisów wyniku badania KTG w trakcie porodu. Odniósł się także do twierdzeń o sprzeczności opinii, negując ich wystąpienie. Nie można było zatem uznać, że oddalenie wniosku skarżącego miało charakter dowolny, arbitralny oraz by rzutowało na rzeczywistą możliwość aktywnego udziału skarżącego w postępowaniu apelacyjnym.

Stanowisko to pozostaje w zgodzie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, według którego oddalenie wniosku dowodowego nie może być traktowane jako przyczyna pozbawienia możliwości obrony w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, niepubl. i z dnia 6 grudnia 2016 r., II PK 254/15, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., III CZ 10/17, niepubl. i z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 590/18, niepubl.).

Na marginesie jedynie należało wskazać, że zawarty w skardze zarzut naruszenia art. 286 k.p.c., a w konsekwencji zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), nie zostały właściwie skonstruowane, ponieważ skarżący zaniechał odpowiedniego powiązania tych zarzutów z przepisami o postępowaniu apelacyjnym (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 11 lutego 2016 r., V CSK 344/15, OSNC-ZD 2017, nr A, poz. 12).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw